

Arrest

nr. 137 056 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 januari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 19 januari 2015 houdende het opleggen van een inreisverbod, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.BAERT, die loco advocaat S.MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S.MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw:

[...]

nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

- ☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

- ☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 23/03/2010, 31/01/2011).

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België (H.K.). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 02/02/2009 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door een beslissing van de RVV op 14/12/2009. Betrokkene heeft dus een bevel om het grondgebied te verlaten betekend gekregen op 23/03/2010, geldig 15 dagen.

Vervolgens heeft betrokkene op 14/04/2010 een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag is onontvankelijk verklaard op 02/06/2010. Deze beslissing is op 14/06/2010 betekend aan betrokkene.

Vervolgens heeft betrokkene op 23/11/2010 een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag is onontvankelijk verklaard op 19/01/2011. Deze beslissing is op 31/01/2011 betekend aan betrokkene met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Vervolgens heeft betrokkene op 29/09/2011 een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag is onontvankelijk verklaard op 19/01/2015. Deze beslissing is op 19/01/2015 betekend aan betrokkene.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België (H.K.). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Mongolië

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 23/03/2010, 31/01/2011).

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België (Haegeman Kurt). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

De tweede bestreden beslissing, i.e. deze waarmee aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw:

[...]

nationaliteit: Mongolië.

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.01.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 23/03/2010, 31/01/2011. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België (H.K.). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Uit het dossier van betrokkene zijn geen speciale elementen waar te nemen, waarom de termijn van het inreisverbod van twee jaar niet mag afgeleverd worden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij verzet zich hier overigens niet tegen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij doet onder meer gelden dat zij een gezinsleven heeft hier in België, met haar Belgische partner en haar nog minderjarige zoon, die bij hen inwoont en die een bijzondere band heeft met zijn stiefvader en hier ook school loopt. Zij stelt:

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

"Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting - die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust - bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS26juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoeksters kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. " (RvV. 17 december 2014. nr. 135 296)

Ook in huidige zaak kan enkel en alleen maar vastgesteld worden dat verweerster op de hoogte was of had moeten zijn dat verzoekster een waarachtig gezinsleven in ons land heeft met een Belgische onderdaan en dat haar minderjarige zoon hier school loopt.

Echter is verder geen spoor te bespeuren naar een individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan. Er is dan ook geen correcte afweging van belangen gebeurd in het licht van art. 74/13 Vw. en evenmin in het licht van art. 8 EVRM. De argumentatie in de bestreden beslissingen komt ook niet tegemoet aan de motiveringsverplichting nu de motivering uiterst summier, onvolledig en dus niet afdoende is.

[...]

Verzoekster legt dan ook alle documenten neer ter staving van de persoonlijke elementen in haar dossier. Zo legt zij het document voor van de gemeente Middelkerke welke documenten er nog nodig waren voor een gezinshereniging (stuk 6), zo legt zij ook de bevestiging van de burgemeester voor dat zij op de hoogte is van het gezinsleven (stuk 7), haar officiële adreswijziging (stuk 4), een attest van het OCMW waaruit de gezinssituatie blijkt (stuk 7), het schoolattest van haar minderjarige zoon (stuk 10) samen met zijn paspoort en schengenvizum en zijn geboortakte (stuk 12).

De bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekster dienen dan ook te worden vernietigd nu uit niets blijkt op welke manier werd geoordeeld dat het belang van verzoekster in het licht van art. 8 EVRM ondergeschikt zou zijn aan het belang van de staat. De bestreden beslissing is niet conform het evenredigheidsbeginsel. Bovendien werd geen enkele rekening gehouden met het belang van het minderjarig kind van verzoekster, art. 74/13 Vw, art. 8 EVRM, het proportionaliteitsbeginsel en de motiveringsplicht zijn dan ook zonder meer geschonden.

De verwerende partij repliceert dienaangaande het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat behoudens de vaststelling dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering inhoudt omtrent het voorgesteld gezinsleven, noch artikel 8 EVRM, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In de bestreden beslissing wordt ter zake het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België (H.K.). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt in tegenstelling tot wat verzoekster wenst te laten uitschijnen, geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij verblijft immers illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)

In de zaak *Antwi and Others v. Norway* wees het EHRM op het belang van het element dat het kind van de illegale ouder die aan de terugkeerverplichting werd onderworpen geen bijzondere zorgen nodig had en dat niets erop wees dat de moeder, die de Noorse nationaliteit had verkregen, niet in staat zou zijn om voldoende zorg te verschaffen. (EHRM, *Antwi and others v. Norway*, 14 februari 2012, n°26940/10, §99) Tevens oordeelde Hof dat de concrete omstandigheden van die zaak fundamenteel verschilden van de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot het arrest *Nunez v. Norway*, omdat het kind niet kwetsbaar was gemaakt door eerdere verstoringen en stress in haar zorgsituatie, in tegenstelling tot de kinderen van mevrouw Nunez, die reeds hadden geleden omwille van de lange duur vooraleer een definitieve beslissing werd genomen inzake uitwijzing van hun moeder, die steeds had ingestaan voor de dagelijkse zorgen voor haar kinderen, wat het Hof had beoordeeld als 'uitzonderlijke omstandigheden' (EHRM, *Antwi and others v. Norway*, supra, §§ 100- 101, vergelijk *Nunez*, supra, §§ 79-81).

Verzoekster stelt dat de heer H.K. die de Belgische nationaliteit heeft haar levenspartner is en dat zij stappen aan het ondernemen waren om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Zij stelt dat de thans bestreden beslissingen tot gevolg zouden hebben dat zij van haar levenspartner en van haar minderjarige zoon zou worden gescheiden en dat het dus buiten kijf staat dat zij zich in een bijzondere situatie die de bescherming van artikel 8 EVRM behoeft. Zij voegt een aantal stukken bij haar verzoekschrift.

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat minderjarige kinderen op verblijfsrechtelijk vlak de situatie van hun ouders volgen, zodat de thans bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster van haar minderjarig kind zou worden gescheiden.

Inzake het voorgehouden gezinsleven met de heer H., dient te worden opgemerkt dat de omstandigheid dat twee volwassen personen op hetzelfde adres wonen, zonder dat andere concrete elementen worden aangebracht die worden gestaafd door een begin van bewijs, niet volstaat om vast te stellen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven.

Stuk 6 betreft een document waar enkel informatie wordt verstrekt omtrent de formaliteiten voor het afsluiten van een huwelijk.

Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat het voorgehouden feitelijk gezinsleven van verzoekster in België werd gestart en ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische Staat voor een “fait accompli” te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks de voorgesteld gezinsleven, verzoekster op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door haar voorgesteld gezinsleven.

Verzoekster toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden.

Zoals reeds aangegeven, heeft de thans bestreden beslissing als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Zij maakt evenmin aannemelijk dat het onmogelijk zou zijn voor de heer Haegeman om haar te vergezellen naar het land van herkomst gedurende de tijd noodzakelijk om de wettelijk vereiste formaliteiten te vervullen.

Ten overvloede, dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoonde dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het voorgesteld gezinsleven in het land van herkomst of elders.

De loutere omstandigheid dat de heer Haegeman de Belgische nationaliteit heeft is een element dat eigen is aan grensoverschrijdende relaties, doch vormt geen onoverkomelijke hinderpaal.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals reeds in het kader van de uiteenzetting betreffende artikel 8 EVRM werd aangegeven, toont verzoekster in haar verzoekschrift niet aan een beschermenswaardig gezinsleven te hebben binnen het Rijk en houdt de thans bestreden beslissing slechts een tijdelijke scheiding in.

Verzoekster zelf die op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door haar thans voorgesteld gezinsleven kan niet ernstig voorhouden dat verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met elementen voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar het hoger belang van het kind, dient te worden herhaald dat de thans bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster van haar minderjarige zoon zou worden gescheiden. Waar zij verwijst naar de omstandigheid dat hij schoolloopt in België, dient te worden opgemerkt dat verzoekster die in 2009 naar België kwam met haar zoon die toen 11 jaar was, geenszins aantoonde er haar zoon in het land van herkomst geen school zou kunnen lopen. Verzoekster werd reeds meerdere malen gewezen op de ernst van haar illegale verblijfssituatie. Door geen gevolg te geven aan

die bevelen, heeft zij er bewust voor geopteerd om illegaal in België te blijven en de scholing van haar zoon in België verder te laten lopen. Zij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden als zou verwerende partij door het nemen van de thans bestreden beslissing het hoger belang van kind schaden.

Verzoekster toont geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 22bis van de Grondwet.

Gelet op het feit dat verzoekster geen schending aantoont van een bepaling vervat in een internationaal verdrag (artikel 8 EVRM), toont zij evenmin een schending aan van artikel 7, lid van de Vreemdelingenwet.

Behoudens het feit dat huidige vordering aantoont dat verzoekster over een effectief rechtsmiddel beschikt, dient te worden opgemerkt dat zij, gelet op het feit dat er geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond evenmin een schending van artikel 13 EVRM aantoont.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Zij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing toont aan dat de juridische en feitelijke overwegingen waarop de thans bestreden beslissing steunt, duidelijk worden aangegeven.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze laatste bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De link tussen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de belangenafweging die kan worden teruggevonden in artikel 8 van het EVRM lijkt daarmee vast te staan.

Het wordt niet betwist dat verzoekster samen met haar minderjarige zoon samenwoont met haar Belgische partner. Zij voegt ook stukken bij haar verzoekschrift ter staving, waaronder een verklaring van de burgemeester van haar gemeente. De Raad is dan ook van oordeel dat niet ernstig kan worden betwist dat er een gezinsleven is.

Het wordt verder niet betwist dat de minderjarige zoon van verzoekster hier school loopt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, heeft gemotiveerd omtrent de relatie die verzoekster heeft met haar Belgische partner en dienomtrent geoordeeld heeft dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Echter, verzoekster heeft ook een minderjarige zoon die schoolloopt in België en die in de bestreden beslissing volledig onvermeld wordt gelaten.

Ter zitting wordt door de raadsman van de verwerende partij bevestigd dat het minderjarige kind van verzoekster haar verblijfsrechtelijke status volgt en dat het bevel om het grondgebied te verlaten dus dezelfde gevolgen heeft voor hem.

Derhalve moet op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de verwerende partij onder meer rekening diende te houden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van dat kind, in het licht van het feit dat hij deel uitmaakt van het gezin van verzoekster en haar partner en in het licht van het feit dat hij hier school loopt. Nergens blijkt dat dit het geval is.

De verzoekende partij lijkt prima facie dan ook te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met haar minderjarige zoon die samen met zijn moeder inwoont bij zijn stiefvader en die hier school loopt.

Een schending van de artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet lijkt te zijn aangetoond.

Het eerste middel is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van de artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben nu zij weggetrokken wordt van haar feitelijk gezin.

De verzoekende partij kan, gelet op de bespreking van het ernstig middel en de link tussen dat middel en het vereiste onderzoek naar het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM worden gevolgd. Ieder redelijk denkend mens ziet immers onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die inderdaad een gedwongen verwijdering naar haar land van herkomst met zich brengt, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Over de vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod.

4.1. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“§ 1. [...]”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

4.2. In de tweede bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: "De beslissing tot verwijdering van 19.01.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod."

4.3. Nu uit de bespreking onder punt 3 blijkt dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied moet worden geschorst kan het bestreden inreisverbod niet langer worden gehandhaafd en moet ook deze beslissing worden geschorst in haar tenuitvoerlegging.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en van 19 januari 2015 houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van dezelfde datum houdende het opleggen van een inreisverbod wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. WIJNANTS